

متن پرسش

سلام علیکم: در یکی از سخنرانی ها فرمودید مومن کسی است که قلبش با خدا آشناست. ۱. آیا این درست که مومن الزاما به کسی که عادل است (گناه کبیره نمی کند و بر صغیره اصرار نمی ورزد) محصور نمی شود؟ شخصی می گفت در حدیث داریم شخصی که فلان گناه را می کند از ایمان خارج است این یعنی مومن هنگام گناه کلا از مومن بودن جداست یا منظور این است که از آن قرب به خدا دور می شود؟ ۲. اگر مومنی گناه کبیره ای کرد و در توبه اش تاخیر ایجاد کرد آن لحظاتی که توبه نکرده عنوان مومن ندارد؟ با تشکر

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: به طور اجمال در همه‌ی موارد فوق فرد مورد نظر جهت قضاوت ما یک فرد مؤمن است هرچند که گناه کرده باشد. ولی مطابق روایات نسبت قلبی او با خدا در هنگام گناه به شرطی که بداند آن گناه مقابله با خدا است، به هم می‌خورد و تا توبه نکرده است از الطاف الهی محروم است. ولی این ربطی به رابطه‌ی ما با او ندارد مضافاً که معلوم نیست تصور او از آن گناه، مقابله و تمرد با حضرت حق باشد. موفق باشید